

Procházka je víc než jen pohyb...

Pes je na velké zahradě osamělý, i když je jeho rodina stále doma. Všechny podněty „širokého světa“ a kontakty s ostatními psy jsou mu znemožněny - a on je tak vlastně v samovazbě. Mnoho psů, kteří jsou drženi popsáním způsobem, se stává neurotiky a dříve či později se u nich vyvinou poruchy chování v kontaktu s lidmi nebo jinými psy. Jsou psychicky i fyzicky nedostatečně vyčerpáni. Co je krásnějšího než procházet se za větru i nepohody se svým psem venku? Každá procházka přináší psovi překvapivé podněty, když si „čte“ značky, které ještě nezná. Většina majitelů psů přemýšlí o tom, zda je krmení jejich čtyřnohého kamaráda optimální nebo jak ještě zlepšit jeho poslušnost, ale prakticky je ani nenapadne zabývat se myšlenkou, zda stávající způsob života uspokojuje potřebu pohybu psa, vydávají-li se lidé se svými psy jen na krátké procházky, aby se pes vyprázdnil (pokud na procházku vůbec jdou). Hodně psů se musí vyprázdňovat ve svém vlastním revíru, ve své zahradě! Každý pes má přitom právo na výběh odpovídající jeho plemenu a velikosti - a za každého počasí! Pokud někdo není ochoten uspokojit tuto přirozenou potřebu psa, rozhodně by si ho nikdy neměl pořizovat.

Přirozeně mohou existovat také výjimky například v případech, kdy pes onemocní, zestárne, nebo onemocní jeho majitel, či pokud majitel trpí výjimečně náhlým a přechodným nedostatkem času, takže procházky musí být přechodně o trochu kratší. Se štěnětem nebo mladým psem přebírá jeho majitel také celou řadu povinností. Pokud ale nefunguje vazba člověka se psem, vítězí častokrát pohodlnost. Pes začíná být majiteli na obtíž. Zpočátku vydatné procházky jsou stále kratší. Pes je postupem času stále letargičtější. Psi jsou podle velikosti a plemene předurčeni k běhání a dovádění. Pomyslíme-li na to, jak velký revír denně oběhne vlk, praotec našich psů domácích, aby ulovil svoji kořist,

KOLIK VÝBĚHU potřebuje pes?

Mezi lidmi bohužel stále ještě převládá následující názor: „Máme přece velkou zahradu, tam může být pes celý den venku a chození na procházku je zbytečné!“ Stačí to psovi opravdu? Odpovídá to správné péči o psa tak, jak to vyhovuje tomuto živočišnému druhu? Existuje jen jedna odpověď – jednoznačné NE!

a srovnáme-li množství jeho pohybu s našimi každodenními procházkami se psy, je tento deficit nepopíratelný a veliký. Pro naše rodinné psy znamená námaha a pohyb na procházkách mnohem víc než jen posílení svalstva, protažení vazů nebo trénink pro srdce a plíce. Stejně důležité jsou pachové vjemy z pachových značek, které mu nechávají jeho čtyřnozí kolegové a které mu přinášejí informace z okolí. Pes se často nechce ze zajímavého kusu cesty hnout, dokud tam sám nenechá cíleně vlastní pachovou značku. Ostatní psi, kteří přijdou po něm, budou se stejným nadšením luštit také jeho vizitku. Psi mají vynikající představivost a v pachových značkách listují jako my v novinách. Všechny části tohoto pestrého světa psů zůstávají ovšem vězni na zahradě odepřeny. Přinejmenším stejně špatné je ale také to, že pes nemá žádnou možnost rozvinout si správný repertoár chování ve vztahu k ostatním psům. Ve své izolaci nemůže nabývat žádných sociálních zkušeností, které by mu poskytly jistotu při jednání s ostatními psy. Bohužel i dnes existují majitelé psů, kteří mají přehnaný strach a bojí se nechat svého psa navazovat kontakty s jinými psy. Vychovávají je tak k bázlivosti, která může vyústit také v agresivitu, což ovšem zase znamená pořádně nepříjemná setkání s jinými psy. Budeme-li svého psa příliš chránit před vnějším světem, poškodíme jeho psychiku a z hlediska biologie chování se pes ochuzuje. Potřeba pohybu je u různých plemen psů různá. Závisí samozřejmě na tom, k čemu bylo plemeno původně vyšlechtěno. Lovecký, ovčácký nebo honácký pes má jiné potřeby než hlídací nebo společenský pes. Například boxer musel dříve hnát stáda skotu do velkých vzdáleností na jatka, a proto má jiný pohybový aparát než leonberg, který je znám svojí vysloveně klidnou povahou (dříve hlídací pes). Rozhodující je radost z pohybu, kterou pes projevuje. Když přijde domů a spokojeně usne, byla procházka určitě dostatečná. Jestliže i po návratu z procházky skotačí po domě a vyžaduje činnost, byla procházka příliš krátká nebo chudá na zážitky. Samozřejmě musíme brát v úvahu i věk psa. Štěňata a staří psi potřebují šetrný, ale přesto dostatečný pohyb. U psů s nadváhou by měl být výběh důležitou součástí diety. Aby mohla být procházka skutečně proběhnutím, měl by mít pes možnost běhat na volno. Chudáci psi, kteří se trvale na vodítku musí neustále

přizpůsobovat pomalému kroku člověka, se nikdy nemohou správně vydovádet. Pěkně u nohy a stále rovně, to rozhodně není pohyb, který by odpovídal potřebám psa! Procházka totiž neznamená jen oběhnout určitou trasu. Během procházky si můžeme vymýšlet hry a úlohy pro psa - například nechat psa nosit aporty nebo vyhledávat předměty. Pak je procházka mnohem víc než jen spořádaný klus člověka společně se psem, ale je hezkým zážitkem pro oba.

Kteří psi potřebují nejvíce pohybu?

Například špicové, pinčové, teriéři, knírači, dogovítí psi, pastevečtí a ovčáčtí psi, všechna plemena ovčáků, lovečtí psi, saňoví psi a chrti. (Mezi lovecké psy patří i pudlové, jezevčící a kokršpanělé!)

Kolikrát denně je nutné psa venčit?

Nejméně třikrát denně po dvaceti minutách, jinak trpí ledviny a vylučovací systém psa. Psům musíme dopřát více času, protože si vždy ponechávají zbytek moči v měchýři, aby mohli značkovat, a proto jim trvá déle, než se vyprázdní. Ideální je asi tento rozvrh: ráno krátká procházka, aby si pes mohl vyřídit to nejnaléhavější. Kolem poledního „velké kolečko“ v délce nejméně 45 minut, aby se pes mohl vydovádet (nejraději s jiným spřáteleným psem)..., odpoledne znovu zhruba 15 minut pohodlného „pročítání psích novin“ na okraji ulice a polní cesty a pozdě večer noční procházka, aby pes i majitel mohli klidně spát.

M. B.

